

Anja Bergman

Prevela
Sanja Bošnjak

■ Laguna ■

Naslov originala

Anya Bergman

THE TAROT READER OF VERSAILLES

Copyright © by Anya Bergman 2025

'Originally published in the English language in the UK
by Manilla Press, an imprint of Bonnier Books UK
Limited, London.'

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Rešenjem Republičkog geodetskog zavoda

02 broj: 034-01-1-225/2025

Od 24. 10. 2025.

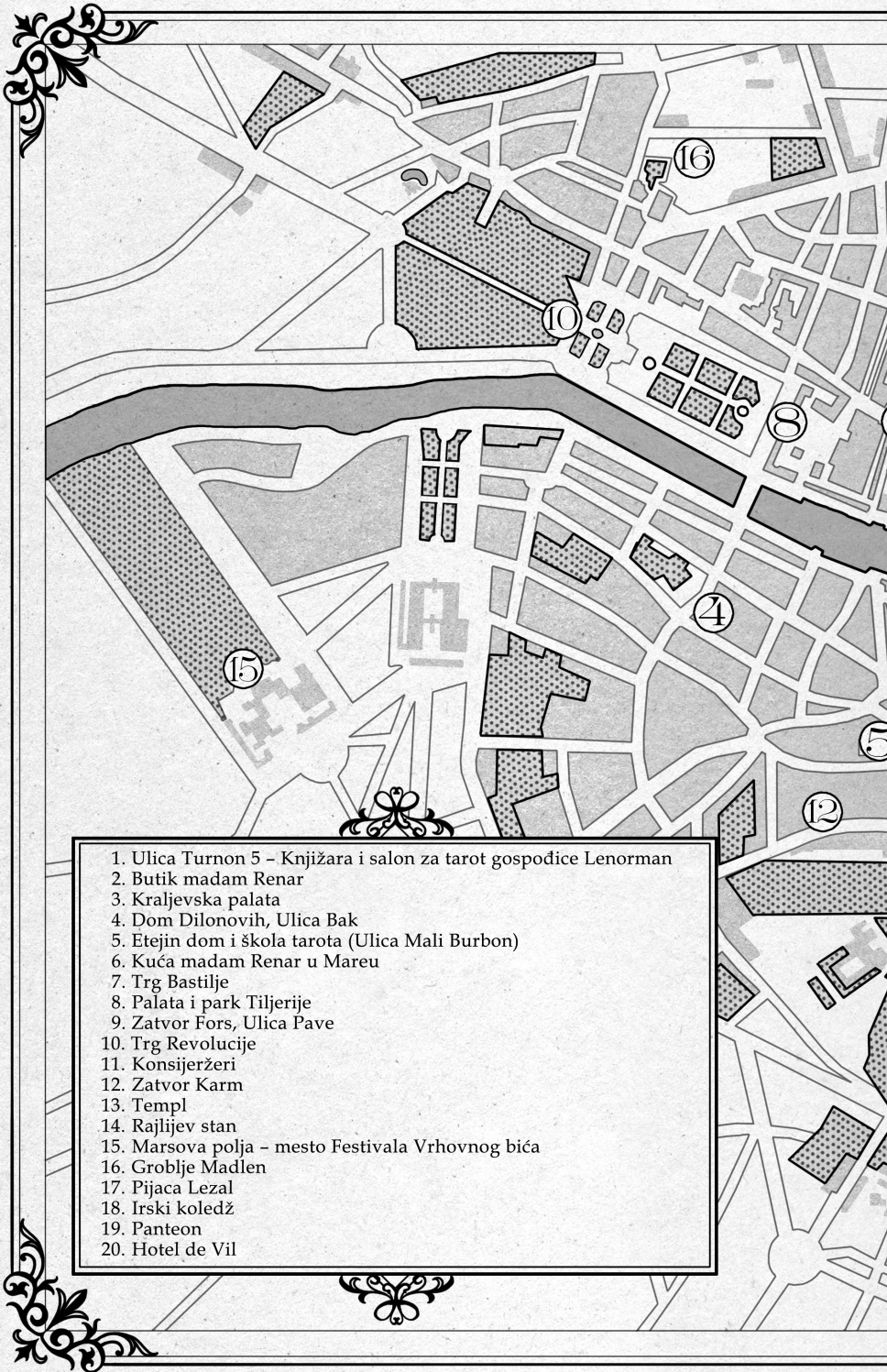
Data je saglasnost za izdavanje i stavljanje u promet
publikacije s kartografskim sadržajem:

Čitačica tarota iz Versaja

Mojoj tetki Džojis, od sveg srca

„Oltar slobode se klima kad je učvršćen samo krvlju.“

Danijel O'Konel, Veliki Osloboditelj (1775–1847)

-
1. Ulica Turnon 5 – Knjižara i salon za tarot gospođice Lenorman
 2. Butik madam Renar
 3. Kraljevska palata
 4. Dom Dilonovih, Ulica Bak
 5. Etejin dom i škola tarota (Ulica Mali Burbon)
 6. Kuća madam Renar u Mareu
 7. Trg Bastilje
 8. Palata i park Tiljerije
 9. Zatvor Fors, Ulica Pave
 10. Trg Revolucije
 11. Konsijeržeri
 12. Zatvor Karm
 13. Templ
 14. Rajlijev stan
 15. Marsova polja – mesto Festivala Vrhovnog bića
 16. Groblje Madlen
 17. Pijaca Lezal
 18. Irski koledž
 19. Panteon
 20. Hotel de Vil

PARIZ 1789-1794.

3
2
17
11
3
1
14
19
18

13

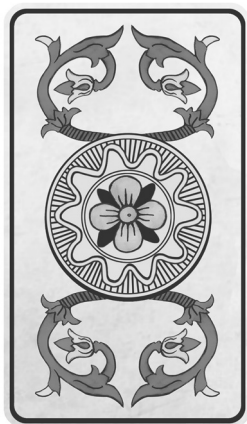
6

20

9

7

PRVI DEO
NOVČIĆI

Crpsti snagu

Dvadeset sedmi dan meseca žerminala, šesta godina Francuske revolucije (16. april 1798)

Pariz

Noć bez meseca i zvezda u gradu Parizu. Žaluzine na izlozima su zatvorene, kao i njena knjižara za taj dan, ali Lenorman je ostala i čekala. Sa vrha merdevina, kod najviše police s knjigama, zurila je u tamnoplavo nebo kroz okruglo prozorče iznad ulaznih vrata. Leđima se naslonila na knjige na kojima se nakupio debeli sloj prašine dok je pijuckala crno vino iz kristalne čaše i slušala kako se žamor na Ulici Turnon stišava. Uskoro će doći.

Ali ova noć je drugačija. Izašao je mlad mesec, napolju je mračno kao smrt, a ona se tad osećala najmoćnijom. Kao što pronicljivi seljak može naslutiti promenu u vremenu, Lenorman je osećala da će se nešto desiti: predosećala je to u telu, podrhtavanju ispod kože, brujanju u srcu, što ju je podsećalo na prve dane revolucije, kad su svi živeli u uzavrelom kotlu.

Ispila je čašu vina, ostavila ju je na polici da je Žizel kasnije pokupi, i sišla sa merdevina da započne pripreme.

U stanu iznad radnje Žizel je prebacila težak ogrtač preko Lenormanine bele muslinske haljine. Ogrtač je bio tamnoplav

sa slikom Sekmet, egipatske lavice koja bljuje vatru, sa vezom na gornjem delu. Na suknjama su joj bila izvezena zlatna Hatorina sunca i srebrni Izidini meseci. Čim se obukla i Žizel joj ukrotila crne uvojke u opuštenu punđu, Lenorman je sama stavila turban na glavu. Izgledao je neverovatno, napravljen od krepa boje fuksije s crnim perjem. To je njena kruna: dok je čitala karte, vladala je, i svi muškarci i žene su slušali njena predviđanja i proročanstva. Ovim obredom bi zakoračila u svoje proročko stanje, daleko od siročeta iz Normandije i daleko od sumornih samostanskih dana. Ponovo je sišla spiralnim stepenicama u knjižaru, sa Žizel za petama. Na njeno pucketanje prstiju, siva vrana se spustila sa najviše police za knjige i kružila je iznad nje.

Žizel je tiho ciknula i uzmakla. „Gospođice, to je divlja ptica i pripada šumi. Volela bih da me poslušate i oslobodite je.“

„Gluposti, Žizel. Dobro nam služi tako što čuva knjižaru od miševa – što je važan zadatak pošto bi oni mogli progristi moju dragocenu *Knjigu Tota*.“

Lenorman nije dodala da sad nije mogla pustiti pticu, jer je i ona bila napuštena i daleko od svog doma. Napustila ju je njena prvobitna vlasnica, gospođica De Luna, i Lenorman je odbijala da zbog toga kazni vranu. Osim toga, bila joj je dobra drugarica. Lenorman je volela da ćutke sedi i zuri u njen lukavi pogled. Ponekad je satima razmišljala o ogromnom bazenu nepoznatog – u koji je, kao nekromant*, povremeno imala povlasticu da zaroni.

Zacoktala je, i vrana joj je sletela na rame; kandže su joj se zarile u kožu ispod ogrtača. To ju je podsetilo šta znači osećati, pa makar i bolelo. Vrana je zalepršala krilima, i u tom pokretu, Lenorman je osetila nelagodu.

„Ah, i ti osećaš ovu promenu“, šapnula je dok je gurala policu koja je sakrivala vrata njenog salona.

* Osoba koja priziva duhove i komunicira s umrlima. (Prim. prev.)

Vrana je ponovo poletela ispred nje i sletela je na naslon stolice, dok je Žizel ostala da čeka prve klijente u prednjem delu knjižare.

To što je Lenorman radila bilo je protivzakonito – odatle tajnovitost – iako je svako živi znao da je ono što se dešava iza vrata broja pet u Ulici Turnon bilo nešto više od prodaje knjiga. Tajnovitost je bila zbog njenih klijenata, bogatih i moćnih, koji su želeli da ostanu nepoznati. Pitala se hoće li je opet napasti. Dešavalo joj se na svakih nekoliko meseci, i ponekad bi je odveli u zatvor na nekoliko dana, ali kad god bi vest stigla do pravih ljudi, uvek bi je oslobodili. Njen spisak povlašćenih klijenata držao ju je na slobodi, jer ko bi rizikovao razotkrivanje tajni koje su podelili s njom na privatnom savetovanju? Za sebe je smatrala da je iznad zakona, iako je razuzdano nasilje vrebalo iza svakog ugla u Parizu.

Mali salon bio je zakrčen predmetima očekivanim za pro-ročku jazbinu. U sobi su se nizali ormarići ispunjeni izlizanim kabalističkim tomovima – poklonima od njenog učitelja Eteje – zajedno s drugim neobičnim predmetima: izbeljeni fosil drevne zmije, lobanja ovce sa uvijenim rogovima, džinovski morski jež s ružičastim bodljama i gomile kristala, svih oblika, boja i veličina. Na sredini sobe nalazio se okrugli sto prekriven smaragdnom somotom, sa velikom drvenom kutijom ukrašenom biserima. U toj kutiji bila su dva dragocena špila tarota; na jednom je bio odštampan Etejin dizajn, a drugi je bio marsejski tarot.

Lenorman je upalila sveću, koja je osvetlila sobu dok je vatra pucketala u kaminu. Prostorija je bila zadimljena i oči su je pekle. Sipala je još jednu čašu vina iz bokala kad je čula zvonce u radnji i glasove. Muškarci su obično dolazili u parovima ili grupama, čak i vojnici. To im je davalo hrabrost.

Kad ih je Žizel uvela u salon, Lenorman je prepoznala gospodu koja su je posetila pre dve godine: Imber, general u francuskoj vojsci, i njegov irski prijatelj, koga su joj prvo predstavili

kao Šmita, ali zapravo se zvao Vulf Ton. Obojica su ratni huškači željni slave. Bilo je lako uzeti od takvih muškaraca, i kad je raširila dlanove, napunili su ih novčićima. Ubacila je svoju nagradu u vrećicu vezanu za struk i pronicljivo ih je pogledala.

„Dobro več, gospodo“, rekla je.

Ah, već su se uplašili. Pogledi su im poleteli prema vrani na naslonu. Ovi moćni muškarci koji su se borili mačevima i mišićima na bojnem polju drhtali su, ubledeli, u njenom salonu. Sudbina je bila nevidljivi neprijatelj koga nikad nisu mogli pobediti. Lukavo im je prećutala da sudbina može i da se izmeni i preokrene. Zašto bi tako lako odavala svoje znanje?

„Ostvarilo se“, rekao je Irac Vulf Ton prilično krutim francuskim. „Petnaest hiljada trupa u zalivu Bantri i nismo se iskricali. Mogli smo nadvladati britanske ugnjetače; siguran sam u to. Ali ne, ljuljali smo se na moru i gledali kako nam prilika izmiče.“ Kršio je ruke. „Sve zato što Francuzi nisu vešti moreplovci.“

„Hajde, prijatelju“, odgovorio je Imber. „Oluje su sprečile naše iskrčavanje. Zar se ne sećaš da su nas odbili talasi?“

„Bili smo tako blizu“, jadio se Vulf Ton.

Imber je utešno spustio ruku na prijateljevo rame.

„Gospođice Lenorman“, obratio joj se Vulf Ton, dok su mu prsti pobelesli koliko je stezao stolicu ispred sebe, „predvideli ste neuspeh naše invazije na Irsku pre osamnaest meseci, i naš prošlogodišnji pokušaj iz Batavijske republike, ali nismo poslušali vaše savete.“

Likovala je u sebi, jer su je mnogo puta nazivali lažljivicom kad se njenim posetiocima ne bi dopala istina.

„Večeras smo došli da nam pročitate karte i predvidite budućnost“, rekao je Imber. „Planovi su u toku, i želimo da znamo ishod.“

I opet je osetila drhtaj duboko u stomaku i usta su joj se osušila. Otpila je gutljaj vina i zadržala ozbiljan izraz. Pokazala je muškarcima da sednu za sto.

„Prvo mi morate reći svoju omiljenu životinju i omiljenu boju“, zatražila je.

Imber joj se osmehnuo. „Zar ste zaboravili, gospođice? Moja životinja je lav, a boja zlatna kao niti na vašem ogrtaču.“

Nije ništa odgovorila, odbijajući da reaguje na njegovo zavođenje, i okrenula se Vulfu Tonu, čekajući njegov odgovor.

„Promenilo se od prošlog puta, iako ne razumem zašto je to važno“, rekao je razdražljivo. „Konj i crvena.“

Tehnici ispitivanja klijenata o životinji i boji naučio ju je Veliki Eteja; tako se najbrže prouči nečiji karakter, ali naravno da to nije objasnila nestrpljivom Vulfu Tonu, koji je bio krajnje napet kao uznemireni pastuv.

Polako je otvorila bisernu kutiju na stolu i izvadila špil Etejinih karata uvijenih u svilu. Spustila je meku plavu svilu na plišani stolnjak i počela da meša karte. Dok im je prstima opipavala poznatu teksturu i težinu, srce joj se umirilo. Nekim noćima čitala je karte po sopstvenom osećaju, uz vođstvo Hator, egipatske boginje, i svega što je naučila od Eteje, ali nekim drugim noćima je bilo drugačije. U takvim trenucima duh je dolazio da je posavetuje za klijenta. Obično preminuli član porodice – najčešće otac ili majka – ali ponekad je to bio i izgubljeni ljubavnik zarobljen u čežnji za voljenom osobom. Ponekad je, mada još ređe, bilo u pitanju dete. Ono bi joj došlo nezvano, jer duhovi imaju sopstvenu volju i ne mogu biti pozvani protiv nje.

Zavese su zašuštale, kao da je bio otvoren prozor, ali žaluzine u salonu su bile stalno zatvorene. Dim od sveća se izvijao prema tavanici. Pravio je čudne oblike kao da je neko duvao u njega dok se talasao i nestajao.

Nastavila je da meša karte dok je duh vijugao prema njoj. Zbog koga je od ovih muškaraca dolazio? Obojica su bili tako sjajni u vojničkim uniformama. Imber je imao gustu, crnu, talasastu kosu i crne oči, dok su Vulfovo uzano lice i dugačak nos doprinosili njegovom otmenom držanju u visokom

okovratniku, upletenim epoletama i tankoj kosi vezanoj nisko crnom mašnicom. Obojica su bili stariji od nje, mada ne mnogo, a ipak se smatralo da su u najboljim godinama, dok je ona u dvadeset petoj bila nastrana, neudata i bez dece. Neprirodno stvorenje koje nije želelo ni muža niti decu.

Duh joj je bacao senku na pokrete ruku, i osećala je njegovu prisutnost tako blizu da joj se koža naježila, iako muškarci nisu primetili. Nikad ne primete, uprkos tome što vrana mlatara krilima i krešti.

Lenorman se u glavi obratila duhu: *Zbog koga dolaziš? Zbog Imbera ili Vulfa Tona? Koja je tvoja poruka?*

Ali iako je bio pored nje, duh je ostao nem, i sad mu je osetila miris. Odmah joj je bio poznat: raskošna aroma letnjih ruža. Srce joj je malo poskočilo. Neko koga je nekad poznavala nosio je ovaj miris. Mora da je bila varka, jer mnogi duhovi umeju da budu šaljivdžije.

Predstavi se, ponovo se obratila duhu. Kome da čitam?

Dva muškarca su sedela, čekajući da prestane s mešanjem. Vulf Ton je gledao kako joj karte klize kroz ruke kao opčinjen, dok ju je Imber gledao pravo u oči. Na licu mu se nije video strah ili odvratnost, na šta je bila navikla, već radoznalost. Zanimljivo, pomislila je.

Duh i dalje nije razgovarao s njom, ali osećala je pritisak na ruci, i umirila se usred mešanja. Sakupila je karte na gomilu naopačke na stolu, presekla je špil i podigla gornju kartu da je okrene. Bio je to Vitez pehara. Karta je prikazivala plavokosog momka u žutim pantalonama kako drži zlatni pehar u jednoj ruci i mali bodež u drugoj.

„Ova karta je za mene?“, pitao je Imber, sa sjajem u crnim očima.

„Ali nisi pošten, Žane“, pobunio se Vulf Ton.

„Nisi ni ti...“

„Pssst“, opomenula ih je, jer sad je čula zvuk u glavi. Udaljenu žalopjku žene.

Zbog koga si došla?, pitala je ponovo. Tišina u salonu je bila tako napeta, kao da se vazduh mogao proseći nožem.

„Šta ta karta znači?“, ubacio se Vulf Ton.

„Dobar znak“, rekao je Imber svom drugu.

„Vitez pehara je karta vrednog rada i marljivosti“, objasnila je Lenorman. „Obično predstavlja momka na pragu muškosti.“

„Ah, onda nijedan od nas! Izvucite drugu, gospođice“, zatražio je Imber.

Izabrala je sledeću kartu i položila je. Kraljica pehara. Kraljica u plavom ogrtaču nosila je veliki zlatni vrč, s nežnim pogledom, i telom povijenim u blagom pokoravanju.

Imber se namrštitio. „Ko je ova Kraljica pehara?“

Izgubljeni mladić i mrtva kraljica. Sad je znala sa sigurnošću kome su ove cvetne, ružine note pripadale, dok joj se austrijska žalopojka vrzmala po glavi, i svuda oko nje se osećala tragedija. Kraljica koja je pre svega bila majka. Kraljica koju je francuski narod proglasio izdajnicom. U najboljem slučaju, rekli su da je bila povlašćena, razmažena glupača, a u najgorem, podmukla i raskalašna, i tražila je propast Francuske. Nije bila ništa od toga: Marija Antoaneta, Lenormanina nekadašnja klijentkinja. Napustili su je svi, ali ne i Lenorman. Zašto se sad vratila, gotovo pet godina posle svoje smrti, a nikad pre?

Duh je konačno progovorio: *Izvuci sledeću kartu.*

Bila je to Šest mačeva, nacrtanih šest mačeva sa zlatnim drškama lebdelo je ispred plavog neba. Lenorman je zamislila brod natovaren oružjem kako prelazi preko mora.

„Uskoro ćete poći na putovanje, preko vode“, rekla je muškarcima, „noseći svoje mačeve istine i pravde i popravite ono što je neophodno.“

„Morska invazija!“, izjavio je Vulf Ton. „Da, da, prijatelju Imbere, ovog puta ćemo izdržati, i oslobodiću Irsku. Dobićemo našu nezavisnost.“

Ova karta je za vas, gospođice Lenorman.

Lenormanine ruke su zadrhtale dok je pijuckala vino, i osetila je sjajne vranine oči na sebi kao da je i ona čula mrtvu kraljicu.

„Govori, proročice“, zahtevao je Vulf Ton. „Izvuci ostale karte i iznesi predviđanja.“

Pronađi mog dečaka; vrati ga.

Lenorman je skoro ispustila špil karata usred mešanja. Osetila je kako joj se nepoznata vrelinu penje u obraze. Ona nije nikad bila zbunjena.

Surovo je odvrtila: *Tvoj sin je mrtav. Čitava Francuska to zna.* Nije mogla ništa učiniti da pomogne kraljici, jer je ona bila u procepu. *Ostavi me na miru.*

Adelaida, znaš da to nije istina.

Lenorman je zavrtela glavom, jer kako je mogla pomoći sinu Marije Antoanete, Luju Šarlu? On je bio zauvek izgubljen za Francusku, mrtav ili živ.

Ali kraljica je ponovo progovorila: *Jedan od ovih muškaraca će te odvesti do njega.*

Lenorman je stegla karte da umiri živce. Zato joj se kraljica vratila. Osećala je tako duboku čežnju da ponovo vidi drago lice te majke koja je volela prirodu, i mučila ju je krivica, jer je bila deo njenog pada.

Imber ju je pomno posmatrao, nakrivljene glave. „Jeste li dobro, gospođice? Prilično ste ubledeli.“

Klimnula je glavom i izvukla još jednu kartu. „Izdajnik.“

Ostala je bez daha dok je s prezirom gledala u tu bednu kartu. Slika licemernog sveštenika u smeđoj odori koji drži fenjer, leđima okrenut suncu. Izdajnik, koji deluje bezopasno, ali izdaće vas ako se nađete na putu njegovim uverenjima. Zapravo, karta nije bila iznenađenje, jer je Lenorman sumnjala gde je mali Luj Šarl – mada sad ne tako mali – mogao biti odveden.

Vrati ga.

Kako da je odbije? Put će joj biti posut trnjem, jer Šest mačeva nije prijatan put preko mora, ali nakon onoga što se desilo, dugovala joj je.

Izvukla je još jednu kartu i stavila je na zeleni somot. Bol joj je probola srce, i iako je ostala smirena, vrana je šuškala iza nje kao da pokazuje empatiju. Ovo je bila *njihova* karta – Zvezde – i Noć gospođice De Lune je bila gore, dok je Lenormanin *Dan* bio dole. Ta karta nije imala obrnut položaj. De Luna je nekad bila noć za Lenormanin dan, prošlost za njenu budućnost. Zajedno su bile najmoćnije čitateljke tarota u Parizu. Ali sad...

Steglo ju je u grudima. *Mrtva je*. Nije osetila Irkinjino prisustvo otkako ju je poslednji put videla, pre mnogo godina. To joj je bila crna rupa u srcu. *Zar nije mrtva?*

Dovedi mog dečaka i vrati mu Francusko kraljevstvo.

Čekaj. Reci mi je li ona živa? Gospođica De Luna?

Učini kako kažem, Adelaida, i vrati me.

Sve je to kraljičin duh izgovorio pre nego što je sveća zatrepila i vazduh se zagrejao. Marija Antoaneta je iščezla. Lenorman se zapitala je li na drugoj strani sa svojom prijateljicom princezom Lambal. Razmišljala je o prošlim vremenima, kad je igrala karte s kraljicom i dragom Luizom Lambal u palati Tiljerije pre pada monarhije.

Bolnog srca, ponovo je usmerila pažnju na nestrpljive muškarce i izvukla još dve karte da napravi red od sedam, pa ih osmotrila pre nego što je saopštila sve što joj je otkriveno.

„Putovaćete odvojeno, ne zajedno, i morate povesti mnogo vojnika sa sobom“, rekla im je. „Plovićete noću pod mesečinom.“

„Ali šta je sa Izdajnikom?“, pitao je Imber. „Ko će nas izdati?“

Pogledala je tu dvojicu. Zaista, zadah smrti je bio blizu Vulfa Tona, iako su mu oči sijale od vizije budućnosti koju je tako žarko priželjkivao. Treba li da mu kaže da će umreti za manje od godinu dana? I ranije je mnogo puta govorila ljudima o njihovoj smrti. Hoće li ga upozoriti da će ga njegov drug Imber napustiti kad mu bude potreban? Predvidela je budućnost mnogim radikalima – između ostalog i Robespjeru, Marau i Sen Žistu – i znala je da takvi ljudi ne žive dugo u njihovom svetu promenljivih odanosti. Osim toga, Marija Antoaneta

joj je sad zapalila vatru u srcu. Neka Vulf Ton ostane blažen u svom neznanju, jer neće nikako izbeći sudbinu, čak i da ga upozori, a ona je morala u Irsku. Kao što će Irca Vulfa Tona izdati Francuz Imber, tako je i nju, Francuskinju, izdala De Luna, Irkinja. Dakle, zato je osetila takav strah pre nego što su muškarci stigli. Mir će joj biti poremećen, i opet zbog *nje*: gospođice De Luna. Naravno, ona je stajala iza nestanka pravog kralja Francuske.

Kroz nju je prostrujala mržnja, i shvatila je da joj je želja za osvetom veća od potrebe za mirom.

Imber se nakašljao i pogledala je u njega. Proučavao joj je lice, i svideo joj se njegov izraz. Sumnjao je u istinitost karata, jer je bio pragmatičar. Nije joj verovao. Toj osobini se divila. Još važnije, nije mu videla ruku smrti na ramenu. On će joj pomoći.

„Napadnite sad“, rekla je muškarcima. „Irska mora biti spasena.“

Vulf Ton se isprsiio od zadovoljstva. „Kao što sam ti rekao, Imbere. Ujedinjeni Irci dižu veliku pobunu. Jesi li sa mnom?“

Francuz je klimnuo glavom, iako je zamišljeno grickao usnu. Lenorman se pitala kako će ubediti ovog čoveka da je povede u vojni pohod preko okeana do Irske – u zemlju o kojoj je tako mnogo čula sa usana svoje nekadašnje vidovnjačke partnerke, na mesto koje je De Luna volela više od svih ljudi, što je na kraju tako užasno dokazala. Tamo na toj maloj zelenoj steni skrivao se budući kralj Francuske. Učiniće ono što njena kraljica traži i vratiće dečaka kući. Lenorman je oduvek znala da će Francuskom vladati još jedan kralj.

Ubeđenje je sevnulo kroz nju i stegla je ruke da joj ne zadrhte. Pronaći će dečaka, i zajedno će ispraviti nepravde učinjene kraljici. Ali pre svega, otkriće šta se dogodilo De Luni, i ako već nije mrtva, lično će se postarati da joj život ne traje dugo.

DNEVNIK MOG ŽIVOTA
ZA VREME FRANCUSKE REVOLUCIJE
KEJTLIN MOLOJ
(Rauti, okrug Keri)
UREDIO
NJEN SIN

MOJA PRIČA POČINJE U IRSKOJ

1. februar 1789.

Danas posedujem prvi dnevnik i, štaviše, mogu da pišem u njega. Prazna strana ispred mene je prostrana i nepoznata kao dlan bez linija. Ali ipak beležim, škripeći novim perom, s čudnim osećajem u čvrstom stisku, i mastilo ostavlja trag na stranici dok pišem uz svetlost vatre u podrumskoj kuhinji. Ostali spavaju, a ritam njihovog disanja me podseća gde pripadam.

Dok čitam ove reči, ne zvučim kao ja: Kejtlin Moloj, kuhinjska služavka na imanju Rauti, jer da ih pročitam naglas, čuli biste moje korene u ritmu mog glasa i mešanju irskog s engleskim u pripovedanju. Ali ser Vilijam Osvald nam je zabranio da pišemo, čitamo ili govorimo na irskom na svojoj zemlji, pod pretnjom otkaza. Zato svoje podvige beležim na engleskom, pretačući u praksu godine potajnog učenja, iako se osećam kao uljez u tim svojim naporima. Ali učitelj mi je rekao da istrajem, ubedio me je da sam rođena pripovedačica, i zato počinjemo.

Danas sam videla Morigan, i predstavila mi je najčudnije vizije. Siva vrana je predvidela da će se ovo desiti nedugo nakon

što sam ustala, po mraku kao i svim zimskim danima. Izašla sam iz tople kuhinje po vodu iz bunara. Mesec je bio visoko na nebu i kad sam probila led i pogledala u pukotinu srebrnkastog svetla, ta jedna siva vrana je preletela preko dvorišta, glasno gaćući. Uplašeno sam ispustila kofu. Mnogo vrana se izlegne u drveću oko Rautija, ali ova me nije ostavljala na miru, kružeći i gaćući, tako da sam požurila da napunim kofu i pobegnem u sigurnost kuhinje.

Želela sam da pitam svoju tetku Emili šta je vrana možda mislila, ali u kuhinji je bilo bučno: Flo je lupala loncima i šerpama u kuhinjskom sudoperu, Džon i Patrik su glasno tražili činije tople čokolade sa žumancima, prelom, cimetom, oraščićem i šećerom da ih odnesu ser Vilijamu i leđi Osvald. Bacila sam se na posao sa Emili, radeći što sam brže mogla. Činilo se da joj nije dobro: obrazi su joj bili zajapureni, čelo vlažno, iako vatra odavno nije bila prodžarana. Tetka je izgledala mnogo starije nego što je bila – iako nisam ni znala koliko joj je godina, jer sam kod nje došla kao novorođeno siroče.

Kad smo konačno poslale doručak u trpezariju, započele smo pripremu obroka za slugu. Sad su crne peći gorele, i tetka je obrisala znoj sa čela dok je grejala ovsenu kašu, a Flo je ribala kuhinjski pod.

Kad sam se okrenula da postavim sto, jedna služavka, Meri, pozvala me je sa kuhinjskih vrata.

Pošto je na položaju višem od mog, Meri veruje da mi može naređivati po želji. Nerado sam joj se pridružila u skućenoj perionici.

„Čitaj mi dlan, Kejt Moloj“, zahtevala je, očiju sjajnih od iščekivanja.

„Pitaj svoju tetku – ona je najbolja u tome.“ Ljutila sam se na Meri što mi je to tražila.

„Naravno, kaže da neće čitati više iz dlanova, da je ser Vilijam zabranio.“

„Pa zašto bih onda ja prekršila njegova pravila?“

„Ma hajde, Kejt. Videla sam te kako svako popodne trčiš preko močvare. A kršiš i dovoljno kućnih pravila.“

Nisam želela da čitam Merin dlan, jer zapravo imam vrlo malo dara za to. Tetka Emili je pokušala da me nauči. Kaže da je to bila porodična crta i mora se čuvati u tajnosti. Ali nisam želela ni da joj Meri kaže za popodneva koja provodim u močvari Rauti.

Nevoljno sam je uhvatila za ruku. Ima dugačak dlan i kratke prste, što znači da je plahovita osoba.

„Strasna si i vredna, ali takođe umeš biti i neljubazna.“

„Vrlo dobro znam ko sam. Želim da znam svoju budućnost“, uzvratila je Meri, u skladu sa svojom naravi.

Zagledala sam joj se u linije na dlanu. Tu joj je bila linija života, ali nisam se mogla setiti je li linija koja ju je presećala bila značajna.

„Priznaj, Kejt: ne umeš da čitaš sudbinu kao što ne umeš da čitaš ni knjigu“, rugala mi se služavka kad je izvukla ruku.

„Umem.“ Ponovo sam joj zgrabila obe ruke, ljuta zbog njene uvrede.

„Hajde, onda, šta mi budućnost nosi?“, izazivala me je.

Opet sam zatreptala na linije njenog dlana, i njihovo značenje mi nije bilo jasnije, ali osetila sam *nešto*. Pogledala sam je u oči, i zenice su joj postale veće i tamnije kad sam joj još čvršće stegla ruke. Videla sam mutan prizor Meri koja čita svežanj rukom ispisanih stranica u jednom sobičku za slugu. Odjednom se vrata sobička otvoriše, i Meri je gurnula papire iza sebe i žurno izašla. Gospođa Brajant je stajala u hodniku s rukama na kukovima i grdila je, podsećajući je da se te sobice koriste samo kad Osvaldovi možda prolaze hodnikom. Sve vreme sam videla papire kako vire iz tog sobička, i videla sam da se Merin strah meša sa uzbuđenjem. Radila je nešto tajnovito.

„Pusti mi ruke, hoćeš li? Jako me stežeš.“ Izvukla ih je.

„Šta si čitala?“, šapnula sam joj.

Namrštila se na mene. „Ne znam o čemu govoriš.“

„Nije dobro sakriveno“, upozorila sam je.

Ali već mi je okrenula leđa i izlazila iz praonice, dok je Emili vikala na mene da nastavim s kupusom. Vratila sam se u kuhinju i uzela nož, ali ruka mi je drhtala i iskliznuo je. Ono što sam videla nije bio izmišljeni san – ne, bilo je otkrivanje tajne, za koju Meri nije želela da znam.

Pomislila sam na vranu i šta bi to moglo značiti. Ništa dobro, pretpostavljala sam.

U popodnevnom sumraku pobegla sam od obaveza, gledajući u oblake na nebu. Vazduhom je još vladala ledena hladnoća, i dah mi je izlazio u oblačićima. Zastala sam kod čvornovatog gloga na rubu močvare da zatražim od vila dobro zdravlje za Emili pre nego što se prekrstim. Posle toga sam izgovorila molitvu Svetoj Brigiti, spuštajući stabljiku visibabe u podnožje drvetu.

„Slava Brigiti.“

Podigla sam ruke i vrhovima prstiju dodirnula glogovo trnje; njegove bodlje su bile kazna za moj ponos. Imala sam ga mnogo, pošto sam ponovo bila drska, iskradajući se pre gužve oko večere, ali imala sam dobar razlog. Moja tajna je još veća od Merine, a ona nije bila u pravu, jer umem veoma dobro da čitam.

Meri i ja smo obe išle u tajnu školu kad smo bile devojčice da naučimo da čitamo i pišemo, ali ja nisam mogla ostati dugo, dok je ona bila odlična. Čim sam se mogla popeti na sanduk u kuhinji i mešati supu, postala sam kuhinjska služavka tetke Emili. Ali pre tri godine moja se sudbina promenila.

Još se sećam kao da je bilo juče. Poslali su me u biblioteku da obavim Merine poslove, jer je ona otišla na majčinu sahranu. Za sve moje godine u Rautiju, nisam nikad bila u biblioteci. Čim sam ušla, zinula sam od čuđenja. Police s knjigama, tako mnogo redova jedan iznad drugog, i veliki sto s kožnom pločom, sa svicima pergamenta, mastionica i pero.

Ispustila sam metlu i potrčala do polica, prelazeći rukama preko knjiga. Nikad nisam iskusila taj osećaj kože i papira pod prstima. Bila sam potpuno zanesena kad sam iza sebe čula nakašljanje.

Spuštajući knjigu koju sam skinula sa police, okrenula sam se i videla mladića kako ustaje iz fotelje kraj kamina. Imao je plavu kosu, tako svetlu da je bila gotovo bela, i smeđe oči boje reke Rauti. Pitala sam se je li to bio Tobi Osvald, najstariji sin ser Vilijama, koga nisam nikad upoznala.

Uspaničila sam se, podižući knjigu i vraćajući je nazad na policu, preplašena da ću biti izbičevana što sam dirala gospodareve dragocene knjige.

„Ne plaši se“, rekao je mladić, pružajući ruku. „Neću te odati.“ Ljubazno mi se osmehnuo, i pomislila sam da ima najlepše lice. „I ja sam sluga“, objasnio je.

Ostala sam bez reči, jer kako je ovaj zgodni i učeni mladić mogao biti sluga kao ja?

„Zovem se Tomas Rajli. Ja sam novi učitelj.“

„O“, samo sam izustila.

Osmeh mu se proširio. „Ona govori.“ Ton mu je bio razigran i malo neprimeren. Osetila sam kako crvenim od stida.

„Jako mi je žao što sam vas uznemirila, gospodine“, rekla sam, uzimajući metlu i pokušavajući da se dostojanstveno povučem.

„Ali šta si želela da čitaš?“ Otišao je do police i uzeo knjigu koju sam nespretno vratila. Sad mi je bio bliži, i celo telo mi se zaledilo od njegove blizine.

Otvorio je knjigu. „*Ispovesti ili pohvale Bogu Svetog Avgustina u deset tomova*“, pročitao je. „A, i ovo je novi prevod na engleski sa izvornog latinskog.“ Pogledao me je podignutih obrva. „I jesu li ti ispovesti Svetog Avgustina dirljive? Mislim da je ova knjiga prilično naporna.“

Osetila sam kako još jače crvenim. Tomas Rajli se rugao mom neznanju.

„Izvoli, uzmi, a ja ću reći da je ja čitam ako neko pita, iako sumnjam da će ser Vilijam primetiti“, rekao je, nudeći mi knjigu.

Odmahnula sam glavom, zgrožena.

„Savršeno je u redu“, rekao je blago. „Nećeš upasti u nevolju.“

Gurnuo mi je u ruku, i usput su nam se prsti očešali. Osećala sam kako mi se celo telo trese od tog susreta, ali srce mi je divljalo.

Bacila sam knjigu na njega i istrčala iz sobe, mada ne pre nego što sam primetila izraz potpunog iznenađenja na njegovom licu.

Očekivala sam da će to biti poslednji put da vidim Tomasa Rajlija, jer su nam svetovi bili razdvojeni. On je obedovao s porodicom, a ja sam pripadala podrumskoj kuhinji, sobičcima za posluhu i niskim hodnicima velike kuće.

Međutim, kasnije te večeri, dok sam prala sudove u praonici pod slabim svetlom sveće, osetila sam nečije prisustvo iza sebe. Kad sam se okrenula, videla sam visoku vitku priliku mladog učitelja, iako mu je lice bilo u senci. Pomislila sam da dozovem tetku, koja nije bila daleko u kuhinji, gde je dremala s nogama podignutim na stolicu nakon teškog radnog dana. Upozorila me je da nikad ne budem sama u društvu gospode jer, kako je rekla: „Prema nama nemaju isti obzir kao prema damama iz svoje klase.“

„Zašto si bacila knjigu na mene?“, pitao je Rajli.

Nisam odgovorila, a voda mi je kapala sa šaka.

„Doneo sam ti je“, rekao je, koraknuvši napred. Sad sam mu videla lice. Prodorno me je gledao, nudeći mi knjigu iz radne sobe.

„Ne želim je“, oštro sam odbila, okrećući mu leđa i spuštajući ruke u vruću vodu. Ogorčena što me ponižava, poželela sam da ode.

„Žao mi je ako sam te uvredio...“, počeo je pomirljivim tonom.

Pošto nikad nisam mogla dugo da potiskujem osećanja, ponovo sam se okrenula. „Jesi li ti glup ili šta?“, izlanula sam. „Ne razumem dugačke reči u toj knjizi, pa šta bih ja radila s njom?“

Iznenadeno se povukao. „Ali držala si je?“

„Zato što je lepa, eto zašto“, rekla sam, osećajući kako ponovo crvenim.

Ali ostao je na mestu, gledajući me. Nikad nisam videla tako tamnosmeđe oči, i pod svetlom sveća, kosa mu je sijala kao mesečina.

„Da li bi volela da umeš bolje da čitaš?“, pitao je.

„Naravno“, rekla sam, ogorčena zbog pitanja. Pitala sam se misli li da sam sama izabrala da tako malo učim i budem osuđena na život kuvarice kao moja sirota tetka, istrošena i ostarela pre vremena.

„Ostavi me na miru“, odbrusila sam kad sam se okrenula ponovo pranju sudova.

„Naučiću te“, rekao je. „Nađimo se kod velikog kamena ispod Olujne stene u močvari sutra po podne.“

„Ne pada mi na pamet“, odbrusila sam i ponovo se okrenula prema njemu.

Ali on mi se samo osmehnuo, kao da je znao za moju duboku želju za učenjem, pre nego što je tiho izašao iz perionice.

U naredne tri i po godine na našim popodnevničkim sastancima u močvari Rauti, dok smo bili zaklonjeni od kiše i vetra ispod prirodne police od velike stene, Rajli ne samo da mi je poboljšao čitanje već i pisanje, a naučio me je i da govorim francuski. Jednom mi je rekao da sam prirodni lingvista. Zauzvrat je tražio da ja njega učim irski. Bilo je opasno, ali i on je bio uporan.

„To je deo onoga ko smo. Moramo to održati u životu.“

Slušala sam s divljenjem dok mi je pričao da mu je majka bila Francuskinja i rođena je u Parizu. Očeva porodica je davno posedovala zemlju u Irskoj, ali bili su katolici i izgubili su sve tokom rata Velike alijanse na irskom frontu. Kad mu je majka umrla, otac mu se vratio u Irsku da bude obučar, ali Rajli se obrazovao u inostranstvu na Irskom koledžu u Ulici zelenog konja u Parizu, što mu je platio bogati ujak. Često mi je pričao, pomalo ogorčeno, kako želi da se vrati u Francusku,

ali njegov otac zahteva od njega da zarađuje podučavanjem protestantske dece.

Ali odlutala sam od onoga što sam htela da napišem. Da se vratim na ovo popodne.

Čvrsto sam se obavila šalom i požurila sam kroz močvaru prema Olujnoj steni, našem tajnom mestu sastanka. Sinoć se veći deo tresetišta smrzao, i uspela sam da bezbedno zaobiđem močvarnije delove, dok su me bosa stopala peckala od hladnoće.

Rajli je čekao ispod nadvoja Olujne stene i mahnuo mi je, ali kad sam se približila, osetila sam da nešto nije u redu. Obično me je dočekivao sa osmehom, gomilom knjiga na krilu, ali danas mu je izraz bio ozbiljan i nije poneo knjige.

„Izvini, Kejt; danas ne možemo imati čas“, rekao je, ustavši da me pozdravi.

„Ali prevalila sam toliki put“, pobunila sam se, ljuta što sam protraćila dragoceni slobodni sat.

Izgledao je kao konj koji će odjuriti. „Moram mnogo toga da pripremim, jer sutra odlazim“, objavio je, ne gledajući me u oči.

Nisam mogla progovoriti, jer su me njegove reči povredile, naglo i oštro kao ubod ose.

„Konačno se vraćam u Francusku.“

„Ali zašto?“, uspela sam da izgovorim.

„Znam da ćeš razumeti, jer smo često razgovarali o mojim nadama u nezavisnost Irske. Da bi naša zemlja cvetala, moramo da se odvojimo od Engleske.“

„Da, naravno, ali kako će odlazak u Francusku pomoći?“

„Mnogi dobri Irci sad žive u Parizu i imaju nameru da sakupe pomoć za naš cilj. Želim da učestvujem u tome“, rekao je i obrazi su mu se zajapurili od uzbuđenja. „Ne mogu ostati ovde i podučavati Aleksandera, zato što je ser Vilijam jedan od naših ugnjetavača. Moja savest to više ne može podneti.“

Oči su mu sijale od uzbuđenja, i uprkos mojoj žalosti, samo sam mislila kako je zgodan. Ali šta će biti sa mnom ako on ode?

„Šta je s našim časovima?“

„Ovo je veće od naših časova, osim toga, više ti ne trebam. Dovoljno si obrazovana...“

„Za kuhinjsku služavku!“

„Kejt, ti si najpametnija devojka koju poznajem, i želim da nastaviš s čitanjem i pisanjem.“ Pružio mi je kožnu torbu. „Želim da uzmeš ovo.“

Pogledala sam u torbu i izvadila mali dnevnik u kožnom povezu, pero i bočicu mastila, zajedno sa krpicom za upijanje. Otvorila sam dnevnik, ali u njemu nije bilo ništa zapisano.

„Prazan je.“

„Zato što ti treba da ga ispuniš, da pišeš o svom životu“, rekao mi je. „Neizmerno će mi nedostajati naše lekcije. Zapravo, želim da te pitam mogu li da ti pišem. Da ti pričam o mojim pustolovinama u inostranstvu, dok ti beležiš svoje?“

Nisam više mogla da ga gledam. *Kakve bi pustolovine mogla imati kuhinjska služavka?*, poželeva sam da vrisnem na njega. Stomak mi se zgrčio od ljubomore, jer bih i ja volela da sam mladi junak koji sledi svoja uverenja. Bila sam budala; Rajli je oduvek bio iznad mene.

Zavrtela sam glavom, plašeći se da pokažem osećanja. Stežući torbu, bez odgovora, pobjegla sam u močvaru, daleko od njega i još dalje od Rautija. Čula sam da me doziva, ali samo sam nastavila, penjući se sve više i više, držeći se za zemlju i kamen dok su mi se suze slivale niz smrznute obraze. Protrčala sam pored iskrivljenog vilinskog drveta i stigla do kamenog kruga – mesta za koje mi je tetka rekla da je sveto i nekad se koristilo za stare verske obrede naših predaka.

Još sam bila ljuta, i dok sam obilazila kameni krug, urlala sam od gneva i očaja. Hladnoća me je postepeno savladala i konačno sam stala. Gledajući niz brdo, videla sam da Rajli odlazi preko močvare prema kući. Teško sam disala, stezalo me je u

grudima, jer mi se činilo da ću umreti ako ode. Oštar vetar me je gurao u kameni krug, i spustila sam dlanove na veliku stenu u sredini, moleći se da srdžba u meni umine.

Prebacila sam kožnu torbu koju mi je Rajli dao preko tela i popela se na stenu, pritiskajući tabane na njenu glatku površinu. Ispod mene je zemlja bila neravna, kao da je neko iskopao jamu i napunio je kamenjem. Nebo se smrkavalo; uvalila bih se u nevolju s Emili kad bih zakasnila s pripremama za večeru. Ali podigavši pogled, shvatila sam da nije bila noć, već se približavala oluja, dok su na nebu cvetali tamnoljubičasti oblaci. Videla sam kako iznad mene kruži siva vrana i zadrhtala sam. Skliznula sam sa stene i požurila prema Rautiju, uznemirena pojavom crnoglave ptice.

Na polovini močvare oblaci su eksplodirali, i natopili me provalom ledene kiše. Teturala sam napred, u natopljenoj vunennoj odeći, dok su mi stopala klizila po mokroj zemlji. Kroz kišu, videla sam da se kreće još neko.

Prasak munje osvetlio je priliku koja je po pljuskui išla prema meni, pognute glave, pokrivena crnim šalom, uz grmljavinu koja se kotrljala preko tla. Prilika je podigla pogled, i još jedan prasak je osvetlio ženino lice. Oči su joj bile zelene kao mirođija, a usne crvene kao ribizle. Koračala je preko močvarnog tla kao da je vlasnica močvare Rauti, dok je vrana letela pored nje.

Ovo nije bilo ljudsko biće, već natprirodno: kraljica duhova, Morigan. Uprkos strahu, nešto me je vuklo njoj, i umesto da ostanem na stazi prema kući, pošla sam za tom vilom nazad do kamenog kruga.

Izbliza je Morigan izgledala još strašniji: visoka gotovo kao vilinsko drvo, sa uvijenim pramenovima crvene kose koji su joj ispadali ispod šala kao žive zmije. Kad je zatreptala, oči su joj bile crne kao u crne vrane, a kad je trepnula ponovo, zazelenele su se kao zmije. Podigla je jednu ruku ka nebu i udar munje je presekao veliku stenu u sredini kamenog kruga, otkrivajući crnu provaliju.

Morigan me je pozvala dugačkim, krivim prstom.

„Ne, ne“, odbila sam u panici. „Neću da silazim u crne tunele.“
Kejtlin, nemaš čega da se plašiš.

Uprkos zastrašujućem izgledu, ženin glas je bio blag i ohrabrujući. Radoznalost me je savladala i krenula sam, klizeći u tunel. Sve je bilo crno, ali više se nisam plašila, jer mi se činilo neobično poznatim.

Ovo je naša mračna strana, rekla je Morigan, nevidljivo prisutna kraj mene. *Senoviti predeli gde niko ne želi da boravi, ali gde se mnogi izgube.*

Pucanj munje prosekao je tamu, i osvetlio ispred mene prizor muškaraca u borbi, sa krvavim telima i vrhovima mačeva. *Ovo je mesto gde se rat rađa i nasilje neguje. Jer, Kejtlin, ponekad moramo da se borimo.*

Prizor je nestao u gustom crnilu, ali mene je ispunila užasna strava.

„Ne želim da budem ovde“, doviknula sam Morigan u potpunoj tami.

Buknuo je plamen i osvetlio joj lice. Zналаčki pogled u njenim zelenim očima me je uzbunio.

Stavila mi je vlažnu ruku na srce. *Moraš napustiti svoju domovinu.*

Mrak je počeo da se razilazi i videla sam tačku svetlosti; narasla je do zlatnog kruga, šireći se dok nije blesnula velika i okrugla kao sunce. Zaklonila sam oči, gotovo zaslepljena, ali čak i tako, uspela sam da razaberem sitnu, zaobljenu siluetu žene. Napregnula sam se da joj vidim lice, ali pognula je glavu, i u rukama je držala špil karata. Mešala ih je, i čuo se zvuk kao da ptičja krila mašu na vetru. Pogled su mi privukle njene male ruke i prst na kome joj je sijao prsten s rubinom. Prestala je da meša i raširila je karte, pružajući mi ih na dlanu. Koraknula sam napred, s namerom da vidim ko je ona, ali kako sam to uradila, nestala je u jarko sunčevo svetlo, bacivši jednu kartu na mene.

Sagnula sam se i podigla kartu. Kad sam je okrenula, ugledala sam čudnu sliku; nikad nisam videla takvu među kartama s kojima su se kartale tetka Emili i gospodin Flanagan u kuhinji kasno noću. Slika je prikazivala ženu na prestolu, ali nije bila kraljica. Na glavi je imala visok zlatan šešir ukrašen crvenim i plavim cvetovima, dok joj je beli veo uokvirivao lice. Bila je obučena u crvenu haljinu s plavim ogrtačem i na krilu je imala knjigu. U dnu karte je bila ispisana reč Papesa, ali takva osoba nije postojala: papa jeste, i uvek je bio muškarac.

Ona je tvoja budućnost, šapnula je Morigan, iako je nisam nigde videla. Umesto toga, vrana mi je preletela iznad glave, kao predvodnica, dok je sunce nestajalo u sumrak. *Muškarci se bore, ali ti im možeš odlučivati o sudbini.*

„Kako to misliš?“, pitala sam je, ali jedini odgovor je bio odjek mog glasa. Žena i vrana nestadoše.

Suknja mi se vijorila dok sam osećala povetarac, čula kišu kako udara o kamen iznad i osećala miris prirode. Potrčala sam tunelom, dok me je obuzimala panika. Šta ako nikad ne nađem izlaz i zauvek se izgubim u toj tajanstvenoj zemlji?

Konačno sam izašla na kišu, klizeći po blatnjavom tlu i padajući na kamenje.

Neko me je podigao. Teško sam otvorila oči, i mislila sam da još sanjam, jer je u mene gledao gospodin sa sivim očima i rumenim obrazima. I nosio me je u mom starom mokrom šalu i suknji. U glavi mi je tutnjalo, i pitala sam se da li sam još pod Moriganinim čarima.

Čvrsto sam zatvorila oči i ponovo sam ih otvorila. Čovek me je i dalje gledao, krajnje zabrinuto. Njegov dah mi je zagrejao mokru kožu, i snažne ruke su mi obavile telo. Vrelina mi je oblila obraze od stida. Ovo nije bio san. Izmigoljila sam mu se iz stiska, prisativši se tetkinih upozorenja na gospodu – što je ovaj čovek svakako bio, sa visokim šeširom i ogrtačem za jahanje.

„Spustite me.“

„Budi mirna, devojko. Imaš posekotinu na obrazu.“

Iako mi je naredio, u glasu mu se nije čula nadmenost kao kod ser Vilijama. Krajičkom oka, videla sam kartu kako leži na mokroj zemlji i pomučila sam se da je dohvatim, tako da smo se oboje umalo prevrnuli.

„Za ime božje“, procedio je i ponovo se uspravio.

„Karta...“

Okrenuo je glavu, i zagolicao me po obrazu gustom kestenjastom kosom.

„Teobalde, pokupi tu kartu, hoćeš li?“, rekao je.

Bio je tu još jedan gospodin, koji je jednom rukom pridržavao uzde dva konja. Poveo ih je prema karti i sagnuo se da je podigne slobodnom rukom.

„To je tarot karta, francuska“, izjavio je Teobald. Oba konja, jedan sivi i jedan dorat, nestrpljivo su frktali, dok je kiša pljuštala i para im izbijala kroz nozdrve. „Zašto bi, za ime sveta, mlada Irkinja imala francusku tarot kartu?“

Ali zavrtila sam glavom, savladana mišlju da mi vizija nije bila san. Karta je to dokazala. Ali šta je predstavljala ta tarot karta?

„Molim vas, spustite me, gospodine. Mogu da hodam...“

„Možda bi trebalo, Tobí“, rekao je Teobald, gledajući me u oči dok mi je pružao tarot kartu. Gurnula sam je u Rajlijevu kožnu torbu, koja mi je još visila preko tela. „Sirotica deluje preplašeno zbog nas.“

„Gluposti“, ustvrdio je Tobí. „Devojka je udarila glavom o kamen i krvari.“ Obratio je pažnju na mene. „Pretpostavljam da si služavka u Rautiju?“

Klimnula sam.

„Krenuli smo u istom pravcu.“ Čovek mi je namestio blatnjavo stopalo u uzengiju sivog konja. „Sad se uhvati za sedlo i podigni se. Tako je.“

Provela sam mnogo vremena s konjima na imanju Rauti, šunjajući se do dvorišta sa štalama da pomognem Džeku da

očisti izmet i očetka im slabine dok ne zablistaju kao veliki klavir u salonu. U danima kad su Osvaldovi bili odsutni, Džek i ja smo ponekad na smenu jahali Aleksanderovog ponija. Ali ovaj konj je bio mnogo veći, i bojala sam se dok sam osećala kako se nepredvidljivo pomera ispod mene.

Teobald se popeo na dorata, dok se Tobi namestio iza mene. Nikad pre nisam bila tako blizu nekom muškarcu osim Džeka, a to se nije računalo jer mi je on bio kao brat i imao je samo dvanaest godina. Pomerila sam se napred što sam više mogla, ali jedva smo stali u sedlo. Tobi je zacoktao, i konj je krenuo kroz močvaru. Nisam razumela zašto su ova dva gospodina povel konje preko tako nepouzdanog terena.

„Dozvoli da se predstavim“, rekao je čovek iza mene. „Zovem se Tobajas Osvald, a ovo je moj prijatelj Teobald Vulf Ton.“

Moj spasitelj nije bio niko drugi do ser Vilijamov najstariji sin Tobi. Nisam ga nikad pre srela, jer su ga poslali u školu u Dublin pre nego što su mene doveli u Rauti kao bebu. Ali čula sam od Emili da se školovao za advokata u Londonu.

Stigli smo do kraja močvare i požurili smo. Telo mi se kretalo u ritmu konja, i videla sam mnogo dalje od mojih stopala, preko dolina do brda, iza kojih se nalazilo more.

„A ko si ti?“, pitao je Vulf Ton, pomalo podrugljivo, dok je kaskao pored. „Možda si neka čarobnica iako ti obraz krvari kao pravoj devojci.“

Pritisnula sam hladni prst na lice, i kad sam ga odmakla, videla sam crvenu kap na njemu. Iste boje kao Moriganine usne.

„Ne boj se; nije duboka posekotina i neće ti ostati ožiljak“, uveravao me je Tobi.

„Više smo se brinuli da se možda nećeš probuditi, jer si ležala u močvari kao da mirno spavaš“, dodao je Vulf Ton. „Zaista je sreća što smo odlučili da pogledamo taj kameni krug; mogla si umreti tamo u tim uslovima.“

Teobald Vulf Ton je sedeo visoko i ponosno u sedlu. Vrana se vratila i kružila iznad njega; prizor me je ispunio nelagodom.

Ali Tobijevo prisustvo mi je bilo utešno, jer mu se ponašanje toliko razlikovalo od ponašanja njegovog oca. Zaista, ser Vilijam me ne bi izvukao iz močvare kao što ne bi ni plesao u kuhinji sa slugama.

„Kako se zoveš?“, pitao je Tobi.

„Kejtlin Moloj. Moja tetka je kuvarica ser Vilijama.“

Dah mu se ubrzao, ali više me nije ništa pitao.

Stigli smo do velike kapije na rubu močvare, i kad je Tobi skočio da je otvori, skliznula sam s konja, nesigurno doskočivši na zemlju.

„Šta radiš?“, Tobijeve sive oči su bile ozbiljne, i osetila sam da crvenim, iako sam dala sve od sebe da skupim svoje dostojanstvo.

„Ne bi trebalo ovako da uđem u kuću. Ser Vilijamu ne bi bilo drago.“

Namrštio se. „Ne treba da se plašiš; ja sam mu sin...“

„Pusti je, Tobi“, prekinuo ga je Vulf Ton. „Devojka je u pravu. To nije pristojan ulazak za služavku.“

„Zaista mi je žao zbog tako krutih pravila ponašanja u očevom domaćinstvu.“ Tobi je sagnuo glavu.

Nijedan muškarac mi se do tada nije poklonio, i pošto nisam znala kako da odgovorim, provukla sam se kroz otvorenu kapiju i požurila prema šumarku koji je okruživao imanje.

U zaklonu od drveća ponovo sam pogledala tarot kartu. Kroz mene je prostrujalo uzbuđenje kad se mesec pojavio iznad drveća. Zamislila sam kako mi se njegova srebrnkasta krv uliva u vene. Gurnula sam kartu u džep umesto u Rajlijevu torbu da je sakrijem.

Sad, u kuhinji, dok pišem pored vatre, a ostali spavaju, osećam je u haljini. Moćna žena: Papesa. Reči su mi malo ubrzale kucanje srca. Jesam li tu ženu videla u viziji? Hoću li je upoznati? Morigan je rekla da ću napustiti domovinu. Da li bi me Rajli mogao povesti sa sobom u Pariz? Voli li me onoliko koliko ja njega?

Ova karta je čarobna, sigurna sam. Ne želim ni sa kim da je podelim, čak ni s tetkom.